

004 ЧЕРНЕТКА

СТУДЕНТСЬКЕ 2001 вересень
ЛІТЕРАТУРНО МИСТЕЦЬКЕ
ВИДАННЯ

Слово редактора

Як це не прикро, але знову вересень. "Вітаю вас із початком нового навчального року!" — традиційно починає лекцію кожен викладач. "Було б із чим вітати!" — скрикує подумки аудиторія і посміхається одне одному.

З іншого боку, це не так вже й прикро. Адже осінь — завжди чудова нагода побачитися з друзями — однокурсниками або одномигільцями. Сподіваємося, що так само приємно буде зустрітись і з нами, тобто **"Чернеткою"**. Можливо, літо навіть виявилось для вас дуже натхненною порою року: перо й думка добряче попрацювали і втомилися, але натомість видали багато дрібно списаних аркушів паперу, які незабаром мають реальну можливість перетворитися на сторінки **"Чернетки"**. Одне слово, якщо ви маєте, що сказати літературному загалу Академії, ми будемо раді бачити вас і ваші твори на **кафедрі філології (3—117, 118)**.

До речі, цього року **"Чернетка"** вирішила підтвердити свій статус студентського літературно-мистецького видання, тому шукайте в номері, крім традиційних **"Києво-Могилянського патерика"** й **"Партійної сторінки"**, нову сторінку **"Суспільство"**, у створенні якої також можуть брати участь усі охочі. До того ж, від сьогодні ми плануємо час від часу давати у друк рубрику **"Наш гість"**, в рамках якої будемо знайомити вас із талановитими особистостями інших університетів. Детальніше із нововведеннями знайомтеся на сторінках **"Чернетки"**.
Цікавого читання!

Люди, які працювали над "Чернеткою 004"

Головний редактор: Купко Дарина

Члени редколегії: Христан Оксана

Верстка: Купко Дарина

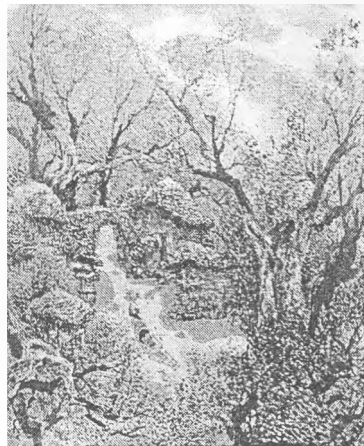
Окрема подяка: Іванюку Сергію Семеновичу,
а також талановитим студентам нашої Академії

Осінні акварелі

I. Вечір
тихим кроком
ступив ненароком
у шелест пожовклого листу.
А місто...
долоню йому простягло.

Вечір
зачаєним смутком
в очах твоїх оселився,
а потім взяв, подивився,
та й пішов...

Лунало
у кроках далеких
відлуння розбитого глека,
з якого на місто
по краплі
стікала
пречорна ніч.

Тетяна Нарчинська

II. Для самотнього ніч — як море —
без кінця-краю.
Для стомленого ніч — як горобчик
пурх! — і нема!
А для мене ніч — вся про тебе!
Зашпортався, капосний, в моїх думках,
Та й досі
їхні вузлики розв'язуєш.
А може, навпаки...

III. Останній листочок
вхопився за гілку
зеленими ручицями —
надіється на бабине літо...
Останній лелека
перед відльотом
вимостив гніздо пухом
і шовком серпневих вечорів —
вірять, що повернеться...
Останній соняшник в полі
не може від сонця
очей відвести —
любить...

IV. Небо
сполоханим зайчиком
тікає з поля.
Сонце
гарячим окрайчиком
пашіє здала.

Роси світанок визбирує
у місячний глек.
Пензлі тополь
у час вірію
малюють лелек.

Мохом
І в'ялими травами
Пахнуть стежки.
Сушить туман
над отавами
землі пелюшки.

V. Трутть кулачками дикі мальви очка,
Гойда зозуля молоду лозу,
Навшпиньки підіймаються грибочки,
Із неба виглядаючи грозу.
А равлик вже зарядку робить швидко,
А липи всі — в золочених листках.
Зелена жабка у плямистій свитці
Несе сніданок дітям по стежках.
Світанку ледь рожеві акварелі
Співає над шипшиною зоря.
І тягне осінь у лісі портфеля,
Щоб соснам почитати "Букваря".

Музика проникливого погляду

У тих очах — мелодія веселки
Вигойдує небесну голубинь.
А я торкаюсь струн душі і серця
Крильми вишневооких голубів.

Та голуби сховалися за лісом,
Зі струн усіх лишилася одна,
І тільки погляд, як лелеча пісня,
У пам'яті надовго вирина.

Які ж думки тремтячі та несмілі...
Нехай ця мить ніколи не мине,
Коли очей зелено-сині хвилі
Захлюпують теплом своїм мене.

Коли долоні огорта гаряча,
Відверта ніжність щирих рук, нехай.
Коли в очах тих я щось рідне бачу,
Збентежена, схвилювана у край.

А серце б'є джерельними ключами
І рветься стрімко в чисту глибину.
Бурлить, кипить, клекоче
почуттями,
В очах відчувши ще одну весну.

В очах отих шумить зелена ніжність
І ллється саяво чистих вечорів...
Які ми рідні і які ми різні —
Очима розмовляємо без слів.

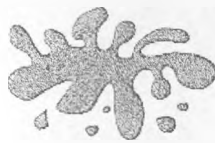
А голуби туркочуть над порогом,
І хоч біжать засмаглі юні дні,
Та музика проникливого погляду
Відлунує стотисячно в мені.

ФГСН-2, філолог:

"Батьки кажуть: лиш
народилася, то найперше,
що зробила — схопила
олівця до рук. А після того,
як у п'ятирічному віці
намагалась увіковічнити
перші літературно-художні
спроби на щойно
поклеєних стінах, мене
довго не підпускали до них
з олівцем у руках.

Помалу звиклося:
писати й малювати разом.
Адже малюнок — це поезія
барв, напівтонів і штрихів,
а кожен вірш має багато
відтінків слів і значень.

Оскільки поезія — це
й музика слова, то
помаленьку й грати
навчилася: трохи на
акордеоні, трохи на
нервах, щоб не сумно
було. В Академії ж такого
натхнення набралася, що
не припиняю строчити
реферати, доповіді,
шпаргалки... І — вірші.
Тож перебиваюся зараз на
студентських харчах,
штудіюючи "граніт"
ФГСН-2 НАУКМА".

Сергій Ковальчук

■ ■ ■ ■

І долетить моя пісня, як спомин,
До берегів неземної краси.
Чую гаїв нестихаючий гомін,
Чую, як мрійно шепочуть ліси.

Десь посміхнулася сонцю кульбабка,
І очерет поманив забуттям.
В небі хмаринки пливуть, наче цятки,
А ми радіємо нашим життям.

Сонячний промінь лоскоче обличчя,
Десь серед луку тополя струнка.
Ні, ми з тобою не вічні, не вічні,
А так хотілось пройти крізь літа.

Падать у трави з земним чаруванням,
Пити любов невимолиму, як день.
Просто знесиленим бути коханням,
Вірою в мрію, в прийдешнє, в людей...

■ ■ ■ ■

В'ється стрічкою життя дорога,
Барви всі злились в блакить.
Ми йдемо від рідного порога,
За яким життя невинністю шумить.

Перші кроки по шляху — немов малеча —
Ще такі непевні і хиткі.
Без батьківської поради, без предтечі
Ми такі у світі цім слабкі.

Але надто не розгойдуємось: часом
Все здається миттю, і тоді
В дітях бачимо свою окрасу,
Свої дивні літа молоді.

Вже сивіють скроні за роками,
В'ється стрічкою життя блакить.
І про все, що у житті було із нами,—
Спогад кінострічкою біжить.

■ ■ ■ ■

Ти і більш ніхто,
У житті моїм нема другої.
Блиск твоїх очей — чуже пальто,
Все пройшло, лишився тільки спомин.

Ти і тільки ти,
І я без тебе — що безкрилий птах.
Зрозумій мене, пробач, прости,
Довго ж я блукав по цих світах.

Ти одна для мене. Не забудь,
Я прошу тебе, побудь іще зі мною.
Знаю — це лиш мрія й світла путь,
Я сумую, мила, за тобою.

Ти одна і більш ніхто,
У душі розлука зазвучала.
Посмішка твоя — чуже авто —
Все скінчилось, а для тебе лиш почалось.

■ ■ ■ ■

Мені байдуже, чи ти хочеш
Мені сказати щось, чи ні.
Любові дзвін — палають очі
Твої тривожні і сумні.
Бо почуття — святиня зрима,
Бо голос твій, немов у сні,
Диктує волю незборимо,
Як жити, вказує мені.

студент 3-го курсу Національного медичного університету ім. О. О. Богомольця:

"Як бачите, деякі студенти-медики займаються не тільки вивченням анатомії, рентгенографії, хірургії та фармакології, але й у вільний час, якого практично не буває, пробують свої сили в поезії. Сподіваюся, що мої твори будуть для вас такими ж цікавими, як для мене — оволодіння завжди потрібною професією лікаря".

■ ■ ■ ■

Розкажи, як треба любити,
Я, напевно, не знаю як.
Розкажи, як на світі жити,
Коли в серці любовний зляк.

Розкажи, як з тобою бути,
Як щасливим бути, навчи.
Розкажи, як тебе забути,
Розкажи, розкажи, не мовчи.

Розкажи, як любовні муки
Тихо в серці своїм нести.
Розкажи, як під час розлуки
Та не в'янути — садом цвісти.

Розкажи, я тебе благаю,
Бо самому несила мені
Жити на світі зі словом — кохаю
І страждати зі словом — в огні.

■ ■ ■ ■

Не шукай недоліків у інших,
А у себе намагайся знайти.
Бо нема нічого в світі гірше,
Як сліпцем навромацки брести.

Ти в собі знайди усе, що треба,
Але з висновками не спіши.
Хто зна, що ще буде треба
Твоїй дивній і вимогливій душі.

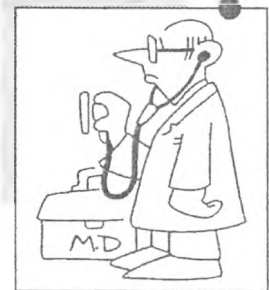
■ ■ ■ ■

Давайте жити наяву,
Давайте вірити в любов.
Я в далину життя пливу
І у буття вертаюсь знов.

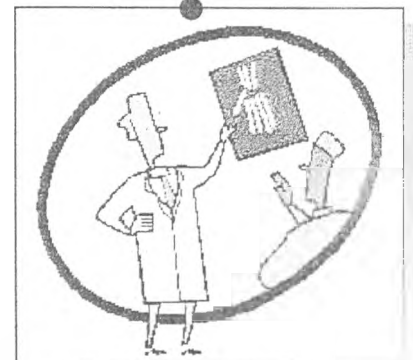
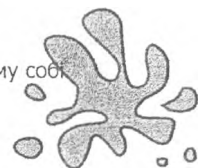
Давайте відповідь знайдем,
Розіп'ємо кристаль надій.
І в вічність тихо увійдем
На терені крилатих мрій.

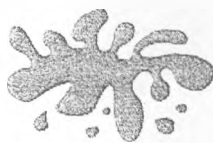
Давайте будемо відверті,
Давайте мріяти й шукать.
Коли ми злі, коли ми вперті
Навчимося друзів вибачать.

Давайте будемо любити,
Навчимося слухать голоси.
Давайте будем Жити, Жити
У вирі щастя і краси.

Самому собі

Марина Двораковська

ФГСН-4, культуролог.

...Характерна особливість — "шалено" вивчає японську мову. У вільний від неї час відвідує лекції та читає літературу з культурології. Найулюбленіший предмет за всі роки навчання в Академії — "Основи літературної творчості", жодної пари якого, незважаючи на безперервні заняття з тієї ж таки японської мови, примудрилася не пропустити...

Ми зустрілися з Ним 2 вересня. На лекції. Нас було 140, тому те, що Він говорив, осідало десь на перших партах. Мій конспект нагадував нескладений puzzle. До того ж, я Його не бачила (бо я не бачу далі п'ятої парти, а ближче місця не було). Одне слово, я проігнорувала другу лекцію. Все одно Він ще мене не пам'ятав. Нас було надто багато.

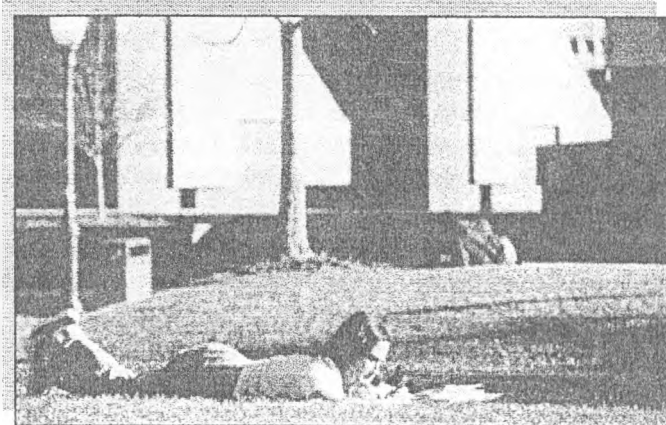
Я розгледіла Його на семінарі (там було всього три парти). І Він мені не сподобався. Він був неголений і взагалі неохайний, а я не терплю неохайних чоловіків. А ще Він не дивився на студентів. Та все ж один раз Він підвів очі. Коли я сказала, що не прочитала. Я не прочитала лише одну книгу, але то була Його Улюблена книга. Я ще цього не знала. Він тоді подивився на мене вперше, і мені стало соромно. З того часу я читаю всі книги зі списку, хоча вже добре знаю, які Його улюблені.

Вдруге він подивився на мене на іспиті. Коли спитав, чи я прочитала за цей час Його Улюблену книгу. Він, звичайно, не сказав: "Мою улюблену", але тоді я вже це знала. Ясна річ, я її прочитала. Я прочитала всі книги. І Він поставив мені п'ятірку. Мою першу п'ятірку в Академії.

Ми зустрілися знову 2 вересня. Він був неголений і не знімав верхнього одягу. Я не була у захваті, та намагалася не дивитися на Нього. Він також не підводив очей, читав лекцію підлозі та підвіконню. Йому так подобалося.

Ми бачилися двічі на тиждень протягом триместру (я відвідала всі лекції і всі семінари), і все ж Він жодного разу не привітався зі мною у коридорі. Не запам'ятав. Він поставив мені 90, бо я не знала нічого про "Тоскуланські бесіди" Цицерона. І мені знову стало соромно. Він навіть на мене не подивився, просто поставив 90, розписався і закрив заліковку.

А потім Він мені наснився. У ніч із 29 лютого на 1 березня. Тому що 1 березня я мала захищати курсову. Уві сні я спитала у Нього: "Чи не знаєте Ви, як оцінив мою роботу рецензент?" А Він посміхнувся (хоча у житті Він не посміхається ніколи), подивився мені у вічі і відповів: "Ну, після двох прослуханих курсів можна переходити на "ти" !" А насправді на захисті (саме на моєму захисті!) Він вийшов палити. Тому знов не запам'ятав.

Я записалася на Його третій курс. Влітку. Хоча мені зовсім не хотілося багато читати. Нас було 20 чоловік — на 120 менше, ніж на першому курсі. Прочитавши моє прізвище у відомості, Він розсіяно окинув оком аудиторію. Не знайшов. Я підвела руку: "Присутня".

Я не перефарбовую волосся щомісяця (я взагалі його не фарбую). Я не ношу темні окуляри. І взагалі мене дуже легко впізнати. Я майже не змінююся. І прізвище моє таке саме, яким було 18 років тому. Та Він чомусь мене не пам'ятає. Ми існуємо в одному часі і просторі, але Він — офіційно, а я — анонімно. Часом, коли Він зводить очі, я почуваюся невидимкою. Він чує, але не бачить. Мене це не дратує. Я звикла. Це — захоплююча гра. Принаймні для мене. А про що думає Він, споглядаючи тріщинки на підвіконні, не знає ніхто. Окрім Нього, звісно.

Він читає 5 курсів на нашій кафедрі. Залишилося ще два. Цікаво, чи впізнає він мене на захисті кваліфікаційної роботи?

Слово редактора

Уявіть собі, що одного чудового дня опинилися перед стендом з оголошеннями різноманітних (культурно-мистецьких або громадсько-політичних) подій і ніяк не можете вирішити, "куди піти, куди податись". Відтепер сміливо зупиняйте око на чомусь одному і не шкодуйте, що не можете бути в декількох місцях одночасно, оскільки у вас з'явився інформатор-путівник, тобто сторінка **"Суспільство"**. Ми спробуємо подати акції, які ви не змогли відвідати, так, щоб статті були не сухим фактажним матеріалом, а яскравими особистими відгуками. Тож читайте далі...

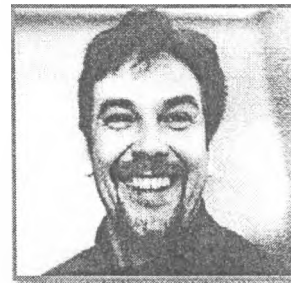
Вітер з Європи

В осінньому Києві часто відчуваєш брак західної екзотики і, власне, Заходу взагалі. Так-так, саме Заходу - омріяної Європи, до якої багато хто з нас прагне.

Зараз зрозумієте, до чого я веду. Уявіть собі поєднання: альт-саксофон, електрогітара, ударні, електроконтрабас, — яке можна час від часу розбавляти бас-кларнетом і губною гармошкою. Крім цього, додайте трошки посвистування, рохкання і купу інших звуків, незвичних для пересічного слухача. Чим не екзотика? Тепер залишилося тільки ще більше напружити уяву і почути джаз... у

виконанні польського джаз-рокового квартету Миколая Тшаски (саме він і грав почергово на всіх духових інструментах) **"Лоскот"**, який тішив киян своєю музикою два дні поспіль. Ті, хто зібрався 19 вересня в Будинку художника, були в шаленому захопленні від чотирьох молодих музикантів. Концерт видавався суцільною імпровізацією, хоча, може, так і було насправді.

А вже наступного дня невеличке приміщення Театру ім. Л. Курбаса зібрало ще більшу аудиторію. Вільного місця не було навіть у проходах. Цього разу прийшли поціновувачі не лише якісної музики, а й сучасної літератури, адже вечір було присвячено новим творчим "здобуткам" відомого всім письменника **Юрія Андруховича** (українського, але зовсім не київського) та **Анджея Стасюка** (зовсім не українського, а польського й також постмодерного). Для українського читача це було не стільки представлення спільної книги двох авторів **"Моя Європа: два есеї про найдивнішу частину світу"** і роману Стасюка **"Дев'ять"** в українському перекладі (як про це писало на кольорових плакатах), скільки знайомство із самим польським письменником, який завітав до Києва вперше. Вів дійство Андрухович, презентуючи (зрозуміло, у власному перекладі) поетичні твори "колеги" ("дового та геніального", як він його представив) і власний вірш про нього ж таки. Досить несподіваним виявився музичний дебют Андруховича, що напівчитав-напівспівав свого легендарного "Козака Ямайку" в супроводі вже згаданого **"Лоскоту"**. Одним словом, було дуже весело.

Роксоляна Свято

Африка та Україна: дивовижні паралелі

Центр суспільно-політичних досліджень НаУКМА й посольство Південно-Африканської Республіки в Україні 12 вересня організували в актовій залі 1-го корпусу лекцію професора **Віллі Брайтенбаха** **"Демократія та ефективне правління: африканський досвід переходу"**. Вона проходила у рамках ННС "Особливості політичного процесу в Україні", але прослухати мали можливість усі. І таких було чимало, адже увагу привертала не тільки назва лекції, а й сам

Професор політології займається порівнянням процесів аналізом політичної ситуації в Африці, стала дивиною для студентів. Відверто цікавимосся африканським даремно. Захопившись прагненням сусідів, які за політичною організацією ми майже зовсім забули про решту можуть допомогти Україні не менше.

з'являлися у мене під час лекції професора Брайтенбаха. Перед нами "зачароване" коло: слабкий уряд і галаслива опозиція борються за владу, а виграє завжди хтось третій (в африканському випадку — ТНК). Це вам нічого не нагадає? Звісно, можете відмахнутися від такої аналогії: мовляв, історична спадщина й географічне положення України та ПАР зовсім різні. Проте подібність сучасної політичної ситуації говорить сама за себе. То, може, варто прислухатися до "know how" африканців і не наступати вдруге на ті самі граблі.

Валентина Костиріна

Фото Івана Преснякова

На фото зліва направо: посол ПАР в Україні Деларест ван Гондер, директор ЦСПД НаУКМА проф. В. Якушик, проф. Політології університету Стелленбош В. Брайтенбах.

Слово редактора

Welcome to "Partijna" storinka again. Гадаємо, що постійні читачі "Чернетки" вже встигли звикнути до її традиційного виходу. В цьому номері ми подаємо "нові надходження" студентського фольклору, зафіксованого для нащадків не на глиняних табличках, папірусах та не у фоліантах, а на звичайнісіньких партах академічних аудиторій. Звісно, заклик до подальшої активності у цій діяльності може бути розцінений господарчою службою Академії як провокація. І все ж таки — не дайте "Партійній" сторінці "засохнути"!

Нічого нікому ніколи.
Нічого нікому ніде.
А деколи декому дещо.
Ну то що, вже не можна, чи що?

(для тих, хто прийшов на пару й забув прокинутись)

Натисніть головою і не відпускайте ⌚ 1 годину

20 хвилин ➡

O'K

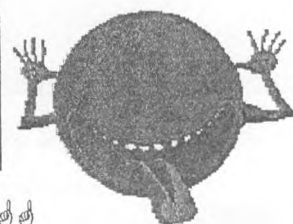

(от що буває, коли людину переслідують муки творчості і вона намагається скрізь віднайти риму)

Wittgenstein = Frankenstein
Hegel = Гоголь
Рассел = Рассол
Маркс = Ксерокс

Коли тебе ненароком
Гепнуло шлакоблоком,
Вважай, що тобі повезло —
Це останнє в житті западло.

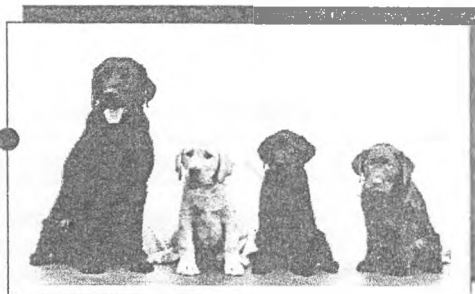

І ось пізнав я сенс життя
Крізь всіх філософів творіння:
Немає кращого життя,
Ніж пальцем в носі колупіння.

Ха.Ха.Ха.

Добре, коли собака — друг;
гірше, коли друзі — собаки.

Вихід із безвихідної ситуації завжди там,
де і вхід.

Пам'ятайте про це, чекайте на "Чернетку 005" наступного місяця і не забувайте, що маєте реальну можливість побачити на її сторінках своє прізвище.

